

op til Mere end et Tillæg af 42 Rd. om Aaret. Jeg indrømmer, at jeg ikke kan betragte dette som noget heldigt Resultat af Sædprincippet, og jeg troer ogsaa, at man i Virkeligheden havde troet, at det vilde have stillet sig anderledes. Jeg troer derfor ogsaa ganske sikkert, at naar man senere kommer til i en almindelig Lønningelov at optage Sædprincippet, saa vil man finde det ganske naturligt og rigtigt at give det Anvendelse saavel paa Professorer som paa Iffe-Professorer, efter de Regler, som man finder at være billige og passende, men naar dette er Tilfældet, saa forekommer det mig virkeligen, at der ikke er nogen tilstrækkelig Grund til, for dette ene Aar, der nu forestaaer, at udelukke Professorerne i saa Henseende. I det man giver dette Princip Anvendelse paa dem, anerkjender man heller ikke, at man ikke skulde have givet dem en i og for sig meget ordentlig og passende Lønning; man anerkjender kun derved, at, naar man seer hen til hvad Resultat Sædprincippet efter den for dem brugte Beregningsmaade har bragt for det forløbne Aar, og hvad Resultat der kan være Udflugt til, at det efter samme Beregningsmaade kan bringe for næste Aar — og det er jo kun, jeg glemmer det, om dette ene Aar, der er Tale — saa er dette Udbytte saa overordentlig ringe, at det vistnok med god Grund kan siges for næste Aar at ville blive fuldkommen forsvindende. Naar man vil gaae ud fra en nærmere Betragtning af Sædprincippets Virkning — det er jo dog kun igjennem Erfaringen, at man skal lære dette Princip at kjende tilfulde som ethvert andet — og man da kommer til den Erkjendelse, at man gjør rettest i,

naar man vil bruge det som almindeligt Princip, at sætte den almindelige Priskværdi for Sæden noget ned, medens man paa den anden Side sætter et Maximum, som forhindrer Tilslæget fra at løbe op til en højere Sum end imellem 3 og 400 Rd., saa troer jeg, at det netop er i god Consequents dermed, at man, naar man vil lade dette Princip faae Anvendelse paa alle de øvrige Gager for det næste Finantsaar, da ikke gjør en særegen Undtagelse for disse enkelte Embedsmænds Vedkommende. Dette er min Mening om Forholdet; jeg vil ikke sige, at der begaaes nogen Uret imod Rogen, fordi man vedtager den her foreslaaede Bestemmelse, men jeg finder ikke paa nogen Maade, at der er nogen Opfordring for Thinget til, efterat det først med megen Besværlighed har sat Bygprincippet ind i Verden og nu er gaaet over til Sædprincippet, at have en saa stor Variation i Beregningen, at man skulde fastsætte et Gjennemsnitsbeløb af Sædpriserne for visse Embedsmænd og et andet Gjennemsnitsbeløb for andre.

R e t t e l s e .

Nr. 209, Sp. 3290, Lin. 19 f. o.: „sands“
 læs: „saaet“